

dem en god og forsvarlig Pleje, faar de ikke Halvdelen refunderet, men faar kun Refusion efter Takster, der skal godkendes af Ministeren, og efter disse Takster gives aldrig Halvdelen, men betydelig mindre. Naar man nu erkender — og jeg er tilbøjelig til at tro, at man ogsaa fra den nuværende højtærede Indenrigsministers Side vil erkende det —, at det er den bedste Maade at forsørge disse gamle, skrøbelige Mennesker paa, er der ikke nogen Mening i, at man ikke fra Statens Side vil yde Kommunerne lige saa stor en Andel af Udgifterne, som hvis man anbringer dem i privat Pleje, der som Regel er langt daarligere. Jeg vil derfor henstille, at dette Spørgsmaal bliver taget op til velvillig Behandling. Der er Gang paa Gang fra Købstadforeningen blevet rettet Henvendelse til Ministeriet, og dette har for saa vidt ogsaa stillet sig velvilligt, som det har givet mindre Forhøjelser, men det har aldrig villet erkende, hvad jeg mener bør erkendes, at de ikke skal have mindre Refusion, naar de anbringer deres gamle paa Forsørgelsesanstalter, end hvis de anbringer dem i privat Pleje.

Paa Finanslovforslaget findes opført et Beløb paa 208 000 Kr. til Vedligeholdelse af de to Baraklejre ved Hald og Horserød. Jeg har tidligere omtalt, at jeg mener, disse to Lejre med de mange Bygninger, som findes der, snarest muligt burde anvendes til Kuranstalt, eller hvad man skal kalde det, til Kurhjem navnlig for nervelidende, hvor disse kunde bo, og hvor der sikkert med forholdsvis smaa Omkostninger kunde indrettes det nødvendige Bad og i det hele installeres de fornødne Kurmidler. Nu giver man 208 000 Kr. blot for at holde disse Anstalter ved lige. Jeg ved vel, at der om dette Spørgsmaal i Fjor blev nedsat en Kommission, eller i hvert Fald kan man vel nok henføre denne Kommissions Virksomhed til at omfatte ogsaa dette. Men denne Kommission har nu ikke været særlig virksom, og man kunde vel ogsaa nok hævde, at dette Spørgsmaal kunde løses ganske uafhængigt af denne Kommission. Der er adskillige Læger, som har udtalt, at de fandt, de to Lejre med deres Bygninger var særdeles velegnede til et saadant foreløbigt Opholdssted, hvor de paagældende kunde faa den fornødne Hvile og ogsaa den fornødne Behandling, og jeg tror, det er en stor Uret imod de mange Mennesker, som lider af Nervesygdomme, at der ikke haves Anstalter, hvor ubemidlede kan søge den fornødne Hjælp. Jeg ser nu, at der paa

det foreliggende Finanslovforslag er opført 5 000 Kr. som første Del af en 3-aarig Bevilling til Silkeborg Vandkuranstalt, og jeg er glad for denne Bevilling, fordi den udelukkende skal anvendes til ubemidlede, som anbringes der, men jeg vil være den højtærede Justitsminister endnu mere taknemmelig, hvis han snarest muligt vil lade de sagkyndige undersøge, om disse to Lejre ikke var velegnede til eller i hvert Fald var brugelige til Indretning af saadanne Kuranstalter for ubemidlede. Jeg tror, at man ikke skal hænges sig alt for meget i, om de maaske ikke svarer lige til Nutidens Fordringer, for det er meget bedre, synes jeg, at man kommer i Gang med det store Arbejde, som maa gøres for at komme de Mennesker til Hjælp, og jeg vil være meget taknemmelig for, at dette Arbejde snarest muligt maatte blive taget op. Jeg tror, at hvis man benytter Bygningerne i disse to Lejre, kan det gøres uden de kolossale Udgifter, som nødvendigvis vil følge, hvis man skal til at bygge nye, store, kostbare, tidssvarende Helbredelsesanstalter, thi saa ved jeg, at det har lange Udsigter. Og det er det, jeg gerne vil medvirke til, det ikke skulde have, men at vi snarest muligt maa tage denne Opgave op, som ligger mig stærkt paa Sinde. Derfor kan jeg ikke undlade Gang efter Gang at slaa til Lyd for det; jeg ved, jeg taler paa mange Tusinde lidende Medborgeres Vegne, som med største Interesse imødeser, at det ogsaa bliver muligt for Smaafolk, som er nervelidende, at søge Helbredelse, noget, som nu er forbeholdt dem, som har Raad til at betale de dyre Dagpenge for Opholdet paa de Anstalter, som nu findes.

Maa jeg til Slutning nævne et enkelt lokalt Spørgsmaal. Jeg vil henstille til den højtærede Trafikminister, at Billetsalgstedet Høllund, som findes paa den nyaabnede Bane Bramminge—Silkeborg, maa blive ophøjet til Holdeplads. Ja, det er virkelig lykkedes nu at faa Bramminge—Silkeborg-Banen aabnet for Driften, der er nogen, der troede, at det aldrig vilde lykkes, men nu er det altsaa lykkedes. I de mange Aar, Banen var under Anlæg, blev der fra Beboerne i Høllund overfor Kommissionen, overfor Ministeren og overfor Generaldirektionen slaaet til Lyd for, at der blev en Holdeplads der, fordi alle naturlige Betingelser var til Stede. Ministeren svarede, hvad han jo maatte svare den Gang, at det var nærmest Kommissionen, det kom an paa, og Kommissionen kunde ikke gaa med. Den gik saa vidt, at der blev indrettet et Lade- og Læsse-